

Giới thiệu Lang Gia Bang 2

Truyện Lang Gia Bang 2, là thầy thuốc từ nơi khác đến Mai Lĩnh tìm thuốc quý, nơi đây hẻo lánh nhiều vị thuốc phát triển mạnh mới khiến một tiểu cô nương mười lăm tuổi đến đây tìm thảo dược, và cũng là duyên số đưa nàng gặp được hắn.

Hắn là Lâm thiếu soái năm mười ba tuổi đã sớm bộc lộ tài trí hơn người, lập được vô số quân công, cha là đại nguyên soái, mẹ là công chúa. Người này tài trí vô song, dụng binh như thần chỉ cần một vạn tinh anh lâm quân tiên phong cũng đã đánh bại mười vạn quân Đại Du.

Mời các bạn đón đọc truyện Lang Gia Bang 2 về mối tình đầy duyên nợ của thiếu soái trẻ tuổi tài cao và tiểu nữ nhân xinh đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Lang Gia Bang 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Bí mật Mai Lĩnh, hỏa diệt hỏa.

Đỉnh Mai Lĩnh địa hình hiểm trở, vách đá dựng đứng nối tiếp trùng điệp. Vì vùng núi này nằm ngay sát biên giới giữa hai nước Đại Lương và Đại Du nên Mai Lĩnh được xem như trung khu trọng yếu.

Điều kiện sống nơi bắc cương vô cùng khắc nghiệt. Mùa đông rét buốt với nhiệt độ luôn luôn hạ xuống độ âm. Hạ sang lại mang theo cổ nhiệt hỏa và cát bụi. Hai mùa này đều khiến cây lương thực và gia súc khó có thể sinh tồn. Đất đai khô cằn, khí thổ thất thường nên vùng biên giới phía bắc Đại Lương rất ít người sinh sống.

Cũng do khí hậu khác biệt đối lập như hai thái cực mà đỉnh Mai Lĩnh có vô số kỳ hoa dị thảo, thú hoang trùng độc nhiều không sao kể xiết.

Tháng năm hoa mơ rừng nở rộ, thác nước theo dòng tung bọt trắng xóa.

"Cô nương có nghe thấy tiếng trống hào khí dồn dập vọng lại từ xa không?" Nhà thuyền đi chuyến cố định lần nào cũng qua chân núi Mai Lĩnh nên quen thuộc với âm thanh này. "Tiếng trống luyện binh của đại quân kỵ Xích Diễm hôm nào cũng điểm trước giờ dần."

Nhà thuyền đi chuyến sớm chủ yếu là để chờ hàng cho phiên chợ sáng, bình thường cũng không có khách. Hôm nay có thêm tiểu cô nương đi cùng nên thuyền phu muốn tìm chuyện gì để nói cho đỡ nhàm chán.

Bình minh vẫn chưa tới nên sắc trời xám âm đạm. Cô nương một thân y phục đồ thẩm ngược lên chỉ thấy mây giăng sương phủ, cỏ cây mờ mờ, vách đá rêu phong, lại nghe tiếng trống xa cũng mỉm cười. "Tiểu bối từ nơi khác đến không rành lắm về nơi này, chỉ nghe qua danh đại quân Xích Diễm tốc hỏa tốc thân, đánh đâu thắng đó, uy chấn khắp thiên hạ." _ Nói xong tay nàng vô thức đặt lên thắt lưng, nơi có vết thương đã lành sẹo.

"Thì ra Lâm đại nguyên soái đóng quân tại đây."

Thuyền phu lắc đầu.

"Cô nương có điều không biết, doanh trại chính của quân Xích Diễm ở Mai Châu cách chỗ này hơn hai trăm dặm về hướng đông còn đỉnh Mai Lĩnh là thao trường Xích Vũ doanh do Lâm thiếu soái huấn luyện."

"Nghe nói Lâm đại nguyên soái chỉ khoảng bốn mươi mà đã có con trai làm tới chức thiếu soái sao?"

Thấy cô nương này còn nhỏ tuổi mà hứng thú với chuyện binh trường nên thuyền phu liền nói. "Lão chèo thuyền ở đây suốt hai mươi năm cũng biết một chút về Lâm thiếu soái." _ Nhà thuyền uống một chén nước rồi vừa chèo thuyền vừa kể. "Lâm thiếu soái xung quân từ năm mười ba tuổi đã sớm bộc lộ tài trí hơn người, lập được vô số quân công. Tháng chạp năm ngoái, Đại Du mang hơn mười vạn quân bộ thiết kỵ sang ý định thăm dò thực lực Đại Lương. Hoàng đế hạ chỉ cử Lâm đại nguyên soái dẫn ba đạo quân đi nghênh chiến. Lâm thiếu soái khi đó đang giữ chức phó soái xin dẫn một vạn tinh anh lâm quân tiên phong. Người này tài trí vô song, dụng binh như thần khiến cho quân Đại Du tan tác quá nửa, vội vàng bỏ chạy về nước trong khi đó bên chúng ta còn chưa phải xuất ra một binh tốt quân chủ lực nào. Uy thế về thực lực Đại Lương được nâng lên một bậc khiến các nước lân bang phải dè chừng. Lâm phó soái sau đó được truy phong lên hàm chức thiếu soái."

"Một vạn đấu với mười vạn, thúc có nói nhầm không thế?"

Nhà thuyền cười khà khà lộ rõ lòng tự hào dân tộc. "Lão không nói nhầm mà cô nương cũng không nghe nhầm đâu." _ Nói rồi lại chột ngắc nghĩ. "Cô nương là người ở vùng nào, chuyện chấn động như vậy mà không hay biết gì sao?"

Cô nương áo đỏ lắc đầu. "Tiểu bối là người ở trấn Thanh Hà. " Nhà thuyền nghe vậy càng khó hiểu hơn. "Ừ, trấn Thanh Hà nằm ở phía nam cách chỗ này khá xa nhưng lão nghe nói nơi đó phồn hoa phú quý chứ có heo hút hẻo lánh đâu."

"Do tiểu bối chỉ ở trong phủ nên những chuyện bên ngoài không biết gì."

Nhà thuyền gật gù, kiểu con nhà phú gia được nuôi trong khuê phòng đây mà, lão đang ngẫm nghĩ lại nghe thấy tiếng thở dài. " Ngoài biết quân Xích Diễm đứng đầu là Lâm đại nguyên soái ra, tiểu bối kiến thức nông cạn chẳng biết chút gì về chuyện nhà binh."

" Ha ha, may mà cô nương còn biết tới Lâm đại nguyên soái đấy."

" Thúc đừng trêu tiểu bối nữa, hàng trăm năm nay Đại Lương nào có ai được phong lên hàm đại nguyên soái."

" Cũng phải, Lâm đại nguyên soái chức cao vọng trọng còn phu nhân thân là công chúa hoàng thất, nay đến con trai còn rất trẻ cũng lên hàm thiếu soái tam phẩm, thật khiến cho người ta ngưỡng mộ."

Cô nương áo đỏ gật đầu nhẹ.

Thuyền cuối cùng cũng tới bến, tiểu trấn Thủ Du với những căn nhà nhỏ thưa thớt dựng bằng rom đất, đơn sơ tịch mịch chìm giữa hơi sương.

Đi sâu bên trong là đến phiên chợ. Nàng tìm mua cho mình cái gói đeo lưng để đựng thảo dược cùng với một vài vật phẩm cần thiết.

" Xin cho hỏi một chút, muốn lên núi Mai Linh thì đi đường nào?"

" Đi hết tới cuối trấn cô nương sẽ thấy con đường nhỏ dẫn lên núi nhưng dốc và khó đi lắm"_ Đại thẩm bán hàng tốt bụng nhắc nhở. " Thẩm thấy cô nên bỏ chút tiền nhờ đi cùng đoàn thợ săn hay tiểu phu thông thạo vùng núi thì tốt hơn, chẳng may lạc vào khu doanh trại thì rắc rối đấy."

Nàng chỉ mỉm cười gật đầu ý cảm ơn.

Dù vậy nàng vẫn thích đi một mình hơn, lần đầu tiên xuất môn đi xa nên cũng có chút lo lắng nhưng như vậy mới kích thích.

Một nhọc leo lên hết đoạn dốc dài thì cũng quá nửa buổi. Nàng tìm một chỗ trống sạch sẽ dưới gốc cây râm mát để trải thảm, cầm ống trúc uống một hơi dài rồi lấy phần nước còn lại đổ ra rửa tay để chuẩn bị dùng bữa, cẩn thận không bao giờ là thừa. Từ sáng đến giờ tay nàng không biết sờ qua bao nhiêu dị thảo rồi, nhất là nơi này rừng thiêng nước độc.

Nàng để ý thấy càng đi về sườn tây đông thảm thực vật càng xanh nên nguồn suối chắc cũng gần đây thôi. Bỏ một mẫu lương khô cho vào miệng uể oải nhấm nháp, Dương huynh không biết giờ này đã đi nghỉ trưa chưa hay còn tham công tiếc việc mà làm tổn hại tới thân thể.

Nàng ngồi đây một lúc, tiện thể quan sát xung quanh thấy cũng chẳng có kỳ thảo gì nên thu dọn đồ rồi đi.

Đi về phía tây đông mãi tận chiều tối mới tới chỗ có suối. Khe Mai Linh này ban ngày nóng như thiêu đốt còn ban đêm rét lạnh căm căm, khả năng chỗ này có núi lửa ngầm chưa kích hoạt. Tìm ra núi lửa nàng sẽ lần được dấu vết của nọc trùng hóa trong truyền thuyết.

Sinh vật thời cổ đại tươi tốt thật, nàng từng đến khu sinh thái, cây cỏ thụ to nhất cũng không được như thế này, rễ cây vươn dài tán rộng thành vòm, chi cần dọn dẹp một chút có thể dùng làm chỗ nghỉ chân qua đêm.

Nàng ném một mồi lửa thăm dò bên trong có rắn hoặc trùng độc gì không, thấy cũng ổn nên dùng liềm mở lối vào. Kể ra cũng lạ, trong hốc cây này khá sạch sẽ chỉ có ít lá khô. Dù nghi hoặc cũng tạm gác sang một bên bởi ánh dương tà cuối cùng trong ngày cũng sắp tắt, nếu còn không mau chuẩn bị thì đêm nay, nàng sẽ chết công.

Thu nhặt thêm cành cây khô, tìm vài loại thảo dược xua đuổi côn trùng rải xung quanh hốc cây, đặt xong vài cái bẫy phòng thân thì trời cũng đã tối.

Bóng tối nơi rừng núi hoang vu hẻo lánh này rất đáng sợ, ngay cả tiểu phu hoặc thợ săn giỏi cũng chưa chắc dám ở đây qua đêm. Vậy mà, một cô nương mười lăm tuổi lại thoải mái ngồi uống canh, ăn hoa quả và còn có cả tâm tư nghiên cứu sách.

Vừa uống nốt số canh trong bát thì có tiếng đình đang vang lên. Ở trong rừng thượng cổ này hồ báo nhiều ngang với gà rừng, nếu không chuẩn bị cẩn thận sao nàng yên tâm được. Nàng đã giăng dây gắn chuông nhỏ ở lối đi xung quanh để khi có biến còn kịp thời tìm ra cách ứng phó.

Định cho thêm củi vào tạo thành đồng lửa lớn dọa bọn thú thì lại nghe thấy tiếng người.

" Cái quái quỷ gì vậy?"

Thêm tiếng sụt khế.

Nàng vội cầm ống nước dập lửa, lấy đất vùi lá cây vùi lên xóa dấu vết. Nàng mang theo dao rồi cẩn thận, nhẹ nhàng trèo lên cây.

Bầu trời đêm hôm nay trong vắt, ánh trăng sáng như đêm rằm, nàng nghe tiếng gió lướt nhận ra đám người này có võ công cao cường nên tự bề phong huyết khừu giác, tận lực thu liễm mình. Trước khi lên núi, nàng đã chuẩn bị hết thấy bao gồm thứ thảo dược bôi vào có thể che giấu khí tức, dù người đến có mũi thính như mũi chó săn cũng chẳng phát giác ra được.

Tìm nàng hằng đi một nhịp khi bóng ba bóng người vụt xuất hiện ngay dưới gốc cây cổ thụ.

" Thạch Đầu, xem này. "

"Đồng lửa này còn ẩm chắc chắn vừa mới dập."

"Đặc, Diễm, hai người có phát hiện ra điều gì không?" _ Thạch đầu ngưng thần dò khí tức.

"Cao thủ phương nào xin mời bước ra đây?" _ Diễm trầm giọng.

Đáp lại hần chỉ là tiếng lá xào xạc, tiếng gió vi vu nơi núi rừng.

"Đệ thấy ón quá, hay chúng ta về đi." _ Niếp Đặc nhỏ giọng, hần mới đi lính chưa lâu, địa hình ở đây lại càng không quen thuộc.

"Im ngay, lời như thế mà người cũng có thể nói ra. Ta thấy người võ công cao cường mà sao nhát thế hả?" _ Thạch Đầu nghiêm giọng trách cứ. "Đây là lãnh địa quân doanh mà lại có cao thủ tự ý xông vào dù thế nào cũng phải điều tra cho rõ ràng. Phạt người ngày mai chạy thêm hai mươi vòng thao trường, rõ chưa?"

Cá mè một lứa có gì khác nhau, cùng trốn ra ngoài đi chơi mà còn dám nhắc tới quân kỷ, quân luật.

Thạch đầu dùng que dóm nhóm lại đồng lửa.

"Không ngờ chỗ huynh đệ mình hay tụ tập lại có người." _ Bọn hần thường lên trốn ra đây tắm suối, nướng thịt uống rượu. Vùng núi này nặng sương đêm nên chỉ có lá trong hốc cây mới khô ráo, dùng nó để nhóm lửa sẽ không tạo ra khói, rất tiện dụng.

"Trong này còn có đồ hái thuốc có thể kể đến chỉ là đại phu bị lạc đường." _ Nói rồi hít một hơi sâu. "Mùi thảo dược ở đây thơm quá." _ Niếp Đặc cảm thấy mùi này rất dễ chịu, dường như có tác dụng an thần.

Ba... hai... một... gục.

Nếu chỉ có từng ấy lá chắn làm sao nàng dám nơi lỏng chứ, trong đồng thảo dược tránh muỗi rài xung quanh còn phải thêm cả thuốc mê liều mạnh nữa.

Nhẹ nhàng tụt xuống, đang chuẩn bị phủ tay thì nàng ngẩn cả người.

Đêm ấy trời trong trăng sáng, bên ánh lửa bập bùng đỏ rực. Đôi mắt sắc lạnh nhưng có thần, gương mặt tuấn dật mà kiên nghị, dù bên đùi đang cắm một con dao vẫn còn đang rỉ máu nhưng bóng lưng thẳng tắp quật cường không cho phép bất cứ ai coi thường.

Đó là lần đầu tiên nàng gặp hần,

.....

Đêm ấy trời trong trăng sáng, bên ánh lửa bập bùng đỏ rực. Đôi mắt mở to đầy ngạc nhiên, đôi mắt ấy sáng như một ánh sao, trong vắt như giọt nước. Đôi mắt mà cả đời này hần không sao quên được.

Đó là lần đầu tiên hần gặp nàng.

Cô nương áo đỏ chậm rãi lắc đầu, tiến đến bỏ thêm mấy cành củi vào trong đồng lửa.

"Sao phải khổ thế chứ? Dù huynh có dùng con dao để ngăn được tính của thuốc mê thì cũng không sử dụng được công lực đâu." _ Có nên khai thật là phải một ngày mới vận được chân khí không nhỉ? Mê dược này nàng chuẩn bị để đối phó với mãnh thú, sức người thì gắng được đến đâu.

Thạch Đầu nghiêng răng đầy chủ thủ thêm sâu. Một khi thuốc mê vẫn còn ở đây thì việc hít thở càng khiến hần không thể chống cự được, chân tay hần hiện giờ vô lực, đáng sợ hơn là thanh quân cũng không thể phát ra bất cứ âm thanh nào.

Một nguyên soái tài trí vô song, tâm cao ngạo khí mà giờ chỉ biết dùng ánh mắt rét lạnh để nhìn kẻ thù, dương mắt nhìn bản thân cùng hảo huynh đệ lâm vào cảnh hiểm.

Cô nương áo đỏ ngồi trước mặt hần lấy ra một bình ngọc nhỏ màu xanh.

"Đây là thuốc giải huynh uống trước đi." _ Nói rồi khẽ tách miệng hần ra nhét vào một viên thuốc.

"Muội tên Cơ Ninh, là thầy thuốc từ nơi khác đến đây tìm thảo dược nên không biết chỗ này thuộc địa phận quân doanh" _ Cơ Ninh rắc một lớp bột lên xung quanh vết thương, thứ bột thuốc ấy khiến cho phần da đang bong rất đột nhiên tê liệt không cảm thấy đau nữa. Nàng rút nhanh con dao nhỏ ra rồi rắc thêm thuốc cầm máu.

Hần không nhìn thấy nàng làm những gì, cổ của hần vẫn chưa cử động lại được.

"Huynh có gồng sức nổi đầy gân trên trán cũng chẳng thể khiến thuốc giải ngấm nhanh hơn đâu, kiên nhẫn một chút đi."

Hần không thèm để ý hung hăng trừng Cơ Ninh, ba nam tử hần mà lại bị một tiểu cô nương cho ăn trái đắng như này quả thực rất mất mặt. Hần có thể tha thứ cho nàng chút đỉnh vì thái độ thành khẩn kia nếu như trên người không thừa ra một sợi dây thừng.

"Thả.. ta.. ra." _ Giọng hần khàn khàn gần từng chữ cổ họng dâng lên vị tanh ngọt.

Cơ Ninh thở dài con người này quả nhiên rất cố chấp, gắng vận khí làm chi để tổn hại tới dây thanh quản, đợi thêm chút nữa thì sẽ chết à? Đúng là tuổi trẻ nông nổi nóng tính. Nàng không vợ cả mình vào đâu, cộng cả kiếp trước thì nàng đã thành lão bà sáu mươi chứ chẳng chơi.

Nàng nhìn hần thân nhiên nói.

"Nếu huynh thử đặt địa vị mình vào một tiểu cô nương mới có mười lăm tuổi mà nghĩ. Ở giữa rừng núi heo lánh heo hút này huynh có định cời trói cho một binh lính sức dài vai rộng mặc dù binh lính ấy chưa thể vận công lực nhưng vẫn có sức khỏe của nam nhân. Tên này sẽ cầm đao uy hiếp tiểu cô nương không có chút võ công để lấy thêm hai viên thuốc giải cho đồng bọn, cho dù đám người này có từ té đến đâu cũng sẽ áp giải cô nương này về doanh trại tra xét rõ ràng. Cuối cùng tiểu cô nương vô tội rơi vào cả đồng rắc rồi không tên và trong lòng âm thầm rơi lệ vì còn lâu mới tìm được thảo dược mình cần."

Nói rồi thở dài thườn thượt "Xin huynh đẩy, viễn cảnh đen tối ấy muội không muốn dính phải đâu."

Hần hừ lạnh một tiếng khinh bỉ không thèm nói, cô nương kia cũng chẳng thèm đoái hoài đến, nàng ta thân nhiên ngồi đọc sách, đầu gục lên gục xuống chắc hẳn đang buồn ngủ lắm.

"Này, tên kia." _ Trong lòng hần ức chế không chỗ phát tiết.

"Cơ Ninh." _ Nàng lăm bằm, giọng ngái ngủ.

"Gi hã?"

"Cơ Ninh, muội tên Cơ Ninh, huynh gọi người khác 'Này, tên kia' khi đã biết danh tính thì thật bất nhã, Cơ Ninh, Cơ Ninh, đã nhớ chưa?"

Hần trừng mắt nhìn nàng, mày nhíu chặt lại.

Lâm thiếu soái đang bị trói gô như bánh tét lại còn phải nghe một cô nương ít tuổi hơn mình giáo huấn lễ tiết. Dục hỏa công tâm bốc cao lên đầu, nếu không phải trên người còn vết thương cũ há có thể rơi vào tình cảnh như bây giờ.

Cơ Ninh liếc thấy hần mặt mày sa sầm, khí sắc thật khó coi.

"Có mỗi thể thôi mà huynh đã tức giận đến mức này rồi à?"

Nàng chống cằm nhìn vào đồng lửa. "Huynh có muốn nói cho muội biết tên thật của mình không?"

Bốn bề im lặng, Cơ Ninh định thức tới sáng nhưng cuối cùng cũng thi u thi u ngủ say mất. Tờ mờ sáng, nàng bị thời tiết rét lạnh sương sớm làm cho tỉnh giấc, bếp củi đã tắt từ lâu khiến cho nàng phải rùng mình hắt xì vài cái.

Dụi mắt nhìn sang thấy cái thằng nhóc khó ưa trong hốc cây vẫn nhìn mình chăm chăm không khỏi bội phục tài căng mắt không biết mệt của hần.

"Muội phải nhường chỗ của mình cho các huynh nằm còn muốn gì nữa? Huynh cả đêm không ngủ nhìn chăm chăm vào muội thì muội sẽ bị nội thương chắc. Mà muội rắc thuốc mê để phòng sai lang hồ báo ai ngờ được mấy huynh cũng mò đến đây." _ Nói rồi đi xuống suối súc miệng rửa mặt.

Thu dọn đồ đạc xong xuôi nàng mới nhét thuốc giải vào miệng hai người đang ngủ say trong hốc cây. Đại khái là khoảng nửa canh giờ sau bọn họ tỉnh lại thì tự cời trói cho tên kia.

"Độc hoa đà của Tây Vực dễ chữa nhưng khó lành, gặp nước lại mừng mủ gặp lạnh thì buốt xương, dùng la hần, khổ qua, đơn quy mỗi thứ một chỉ, phục linh, tâm sen, táo chua mỗi thứ nửa chỉ đem hầm thành nước trà uống hằng ngày kiên trì uống trong vòng nửa năm tự khắc sẽ khỏi hẳn." _ Nói rồi lại lăm bằm" Cứ cạy khòe đi về già bệnh tật triền miên cho xem, không biết quý trọng bản thân thì còn có thể thật lòng quý trọng ai cơ chứ."

Khoác gùi lên lưng nàng giờ tay chào hần. "Đi đây, tạm biệt nha."

Hần trầm giọng, ngẩng đầu lên cảnh cáo.

"Ta tên Lâm Thù, thiếu soái Xích Vũ doanh, nếu ta còn nhìn thấy cô lằng vằng quanh đây thì cô chết chắc."

"Ừm, nghe khá hơn Thạch Đầu nhiều." _ Nàng mỉm cười quay đi. "Nếu huynh không chịu sửa đổi bản chất nóng tính của mình thì sớm muộn cũng bị chữ hòa này thiêu cháy."

Chẳng ngờ câu nói vu vơ ấy lại như lời sấm tiên tri thay đổi cả cuộc đời hần.

Bạn đang đọc truyện *Lang Gia Bang 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Nước cờ đầu tiên, pháo ăn mã, một quân đổi một quân.

Trần Thanh Hà phía nam Đại Lương.

Thanh Hà là một bức tranh thủy mặc được ví như tiểu Giang Nam thu nhỏ, non xanh nước biếc sơn thủy hữu tình. Cảnh sắc và con người ở đây hài hòa đến khó tin.

Nguyên nhân do nơi này có An Dư cốc. Cốc chủ ở đây chính là đại phu vang danh khắp thiên hạ _ Trần Tuân tiên sinh. Ông mở học đường thu nhận đệ tử, những học trò giỏi nhất của ông sau khi được phép xuất môn sẽ xuống trấn mở y quán.

Giữa dòng người đi lại tấp nập, cô nương áo đỏ trên trán ẩm ướt mồ hôi, quần áo lấm lem toàn bùn đất mỉm cười rạng rỡ nhìn hai chữ An Dư trên cửa phủ.

Cơ Ninh vừa bước vào đã có Long quân sự ra tiếp đón.

"Ninh cô nương đã về, mọi việc thuận lợi cả chứ?" _ Nói rồi đồ túi đồ từ tay nàng đưa cho hạ nhân mang cất. "Nước tắm và đồ ăn đã chuẩn bị xong, mời cô nương tới đông phòng nghỉ ngơi."

"Mọi chuyện đều suôn sẻ, đồ cháu cũng lấy được mà không cần nhờ tin tức của huynh ấy nhé. Ôi, cảm thấy bản thân mình thật vĩ đại."

Long quân sự bật cười, từ nhỏ các chủ đã luôn yêu chiều Ninh nhi hết mực, chuyện khó khăn gì của Ninh nhi các chủ cũng đứng ra giải quyết tuyệt đối không để tiểu cô nương này phải chạnh lòng tủi thân.

"Long quân sự, tốt xấu gì cháu cũng là học trò đã xuất môn thành công nhé, thúc không thể gọi một tiếng Ninh đại phu như cách thúc gọi những người khác được à? Bất công quá đấy."

Long quân sự chỉ cười trừ. Hẳn trước hay gọi một tiếng Ninh nhi nhưng ngẫm nghĩ dù sao đây cũng là các chủ phu nhân tương lai còn hẳn chỉ là thuộc hạ nên dần dần đổi cách xưng hô thành Ninh cô nương.

"Sao thúc biết cháu về mà chuẩn bị..." _ Vỗ vỗ trán cười "Quên mất, có chuyện gì trong thiên hạ mà huynh ấy không biết chứ. Huynh ấy vẫn ở Thính khu à? Đã dùng bữa chưa?"

"Các chủ biết cô về nên vẫn chưa dùng cơm đâu. Vẫn đang chờ cô ở Thính khu đó."

Cơ Ninh tức tối nói. "Bệnh tình của huynh ấy phải cơm đúng bữa thuốc đúng giờ và ngủ đúng giấc, tiên sinh đã dặn dò thúc rất kỹ rồi cơ mà?"

Long quân sự cúi đầu thờ dài. "Thực ra thì các chủ không muốn cô biết nhưng..."

"Khoan. _ Nàng vội vàng ngăn cản. "Phần còn lại cháu sẽ tự tìm hiểu, đa tạ thúc đã có ý nói cho cháu biết." _ Cơ Ninh không thể để Long thúc thúc liên lụy chỉ vì bản thân muốn biết bệnh tình của Dương ca được.

Chuyện trên đời này há có thể qua lọt mắt các chủ Lang gia. Huynh ấy không muốn cho nàng biết mà Long thúc thúc lại tiết lộ sẽ bị trừng trị nghiêm khắc. Nàng nháy mắt với Long thúc thúc rồi bước vào đông phòng.

Nàng chẳng có tâm tình mà ngâm mình thưởng thức thùng nước thơm ngát hương liệu được chuẩn bị công phu này nữa. Tắm rửa gội đầu qua một lượt rồi nhanh sang Thính khu.

Giữa hồ sen thơm ngát hương có xây một đình nhỏ bằng trúc rất đẹp và thanh nhã.

"Dương ca, muội về rồi nè." _ Kéo chiếc ghế mây ngồi xuống cạnh Trần Dương thơm nhẹ vào gò má chàng. "Muội nhớ huynh quá đi mất."

Trần Dương dịu dàng nhìn nữ tử quan trọng nhất trong cuộc đời của hắn. "Đi đường chắc muội nhọc lắm, mau ăn cơm đi, huynh chờ muội cũng đói nẫu ruột rồi đây."

"Ai bảo tại huynh cô chấp đợi muội làm gì? Đói thì tự biết ăn trước đi chứ."

"Cố chấp là học từ muội đấy, chỉ cần muội chịu cho ta nói thì đi phía sườn tây đông Mai Lĩnh cách nơi đây ba ngày đường chứ đã không phải rông rã bốn ba suốt một tháng trời." _ Trần Dương định gấp một lát ngó sen xào cho Cơ Ninh nhưng chợt nhớ ra cái gì đó đùa của hắn khựng lại chuyển đùa sang đùa cá gần mình. "Cá thu hồng thái lát trần, Long quân sự phải vất vả lắm mới tìm được loại cá này cho muội đấy, muội ném thử xem."

Cơ Ninh nhìn ra cái gì đó khác thường nhưng miệng vẫn cười tươi.

"Đoán xem trên đường muội đụng độ với ai."

" Lâm thiếu soái_ Lâm Thù."

" Chính xác, đi cùng hấn còn có thất hoàng tử Cảnh Diễm và phó lĩnh mới nổi danh gần đây Niếp Đạc."

Trần Dương mỉm cười nhìn nàng. " Nói thử huynh nghe về nhận định của muội đi."

Nàng đưa mắt nhìn ra hồ, nơi ấy có một bông sen trắng muốt tinh khiết không vương tạp chất chậm rãi nói. " Nước cờ đầu tiên vẫn không thay đổi pháo ăn mã *, một quân đổi một quân." _ Trận đánh lớn nhất trong đời của hấn ta phải chấn động ngay từ bước đầu.

* Chỉ những ai biết chơi cờ tướng mới hiểu. Quân pháo có thể ăn quân mã ngay từ nước đi đầu nhưng sau đó sẽ bị quân xe của đối phương đập sang. Chính là pháo đổi mã một đổi một. Nhưng vì quân mã với quân pháo lợi hại ngang nhau nên không ai đánh cờ kiểu đó cả.

Hai người ngồi ở đây nói chuyện được một lát thì gia nhân vào bẩm báo, Trần Tuấn tiên sinh đã về.

" Muội đi bái kiến tôn sư đây." _ Nói rồi nàng đứng lên nhưng chưa đi được nửa bước vì có một bàn tay giữ nàng lại, bàn tay mát lạnh tinh xảo như bạch ngọc mà trên cổ tay lại nổi lên vô số những chấm đỏ li ti. Sao lại nhanh vậy chứ, trước khi nàng đi đã có đâu, hốc mắt nàng nóng lên, lòng càng thêm quyết tâm. Nàng vòng tay qua ôm lấy Trần Dương thấp giọng nói. " Huynh và muội đã chuẩn bị cho ngày này từ rất lâu rồi, huynh yên tâm sẽ không có việc gì đâu."

Một giọt nước nóng hôi hoi rơi lên cổ Trần Dương, trong lòng hấn trào dâng nổi bất an mơ hồ." Huynh có cảm giác nếu lần này để muội đi, muội sẽ rời xa huynh vĩnh viễn."

" Sẽ không đâu." _ Nàng kiên định nhìn thẳng vào mắt hấn.

.....

Sảnh phía tây là nơi Trần Tuấn tiên sinh dùng để tiếp học trò cũng là nơi ông duyệt bệnh án.

Nàng cúi đầu kính cẩn. " Bái kiến tôn sư, học trò đã hoàn thành nhiệm vụ xuất môn, xin tôn sư nhận của học trò một lễ. " _ Nói rồi quỳ xuống lạy một lạy. " Đa tạ người đã hết lòng chỉ dạy." _ Học trò của Trần Tuấn tiên sinh có thể xuất môn thành công phải hoàn thành được đề bài do tiên sinh đề ra, nàng đi Mai Linh cũng là vì đề án tốt nghiệp này.

Trần Tuấn tiên sinh tuổi cũng đã cao, cười hiền lành. " Chúc mừng con đã xuất môn thành công, thời gian con không ở đây không có ai giúp vì sư duyệt bệnh án, giờ thì tốt rồi. Ninh đại phu, mau lại đây ngồi."

Tôn sư lúc nào cũng vậy, học trò một khi đã xuất môn đều được ông tôn trọng gọi bằng hai tiếng đại phu.

" Trước khi học trò đi đã nhắn với Ngô đại phu một tiếng để huynh ấy sang phụ giúp tôn sư rồi mà." _ Nàng ngồi xuống phía đối diện.

Trần Tuấn tiên sinh thở dài, chậm rãi lắc đầu. " Con xem qua bệnh án các đại phu trong trấn gửi về đi."

Cơ Ninh cầm một tờ trên cùng lên xem.

_ Bệnh nhân tám tuổi, nữ giới, biểu hiện chương bụng sốt cao, nhức đầu. Bên dưới kê hơn mười loại thuốc và cách sử dụng, dòng cuối cùng thì là nét chữ bằng mực đỏ của tôn sư ' đắp ngải cứu và dùng ngân châm' , nàng nhìn góc bên phải có dấu ấn ký của đại phu Lê Hà.

Nàng lướt qua nửa sấp bệnh án cũng thấy có vài bệnh án có tình chuẩn đoán sai. Ngẩng đầu thấy tôn sư đang buồn bã thở dài.

" Con thông minh như vậy chắc cũng đoán ra phải không?"

Nàng nặng nề gật đầu. " Đã có công văn gửi tới chưa ạ?". Trần Tuấn tiên sinh lấy từ trong ngăn kéo ra một chiếc hộp gỗ đựng công văn." Con xem đi, chỉ có Ngô đại phu và Yên đại phu là tự nguyện, những đại phu khác đều không muốn đi. Chiến sự thì liên miên mãi không dứt, binh lính bị thương cũng là bệnh nhân nhưng chế độ đãi ngộ của quân y không nhiều lại liên tục bị cắt giảm nên hiếm có đại phu thực sự tận tình muốn đi tới chiến trường hung hiểm này. "

Công văn bên bộ binh nói dễ nghe là hiện nay quân đội đang thiếu đại phu mong tôn sư đề cử một vài học trò giỏi vào quân doanh trợ giúp, nói khó nghe thì triều đình đang ép đại phu trấn Thanh Hà phải xung quân làm lính.

Khắp Đại Lương đều biết những đại phu mở y quán ở trấn này đều là học trò xuất sắc nhất của Trần Tuấn tiên sinh. Cũng vì công văn này mà các đại phu trong trấn đều nom nớp lo sợ mình bị tiến cử, có vài đại phu còn cố tình tỏ ra mình y đức chưa đủ để trốn tránh.

" Tôn sư đừng thất vọng, Lê Hà đại phu hay Kiều đại phu đều mới cưới thê tử nên có chút không nỡ đi thôi..."

Trần Tuấn tiên sinh cả giận đập bàn. " Ai mà không có gia quyến, ai chẳng muốn có cuộc sống yên ổn ở đất Thanh Hà nhưng mấy người đó để y đức ở đâu? Lương tâm ở đâu? Đây chẳng phải cố tình bày ra cho vi sư tức chết mà."

Cơ Ninh vội vang rót cho tôn sư một ly trà." Người đừng nóng giận kéo tổn hại tới thân thể."

Trần Tuấn tiên sinh cũng bình tĩnh lại, dịu giọng nói.

" Con cũng nghỉ ngơi một thời gian cho tỉnh tâm, vì sư đã chuẩn bị y quán gần An Dur cốc cho con rồi, về phần nhập được liệu cứ bàn bạc với Nghiêm quân sự là được. Con là học trò xuất sắc nhất của ta, nếu sau này con muốn vào thái y viện vì sư cũng nhất mực ủng hộ."

" Học trò chẳng có tài cán gì nhưng luôn có một tâm nguyện là được chữa trị cho binh lính biên ải những lúc nguy cấp, con muốn được xung quân y đột lần này." _ Nàng kiên định quý xuống. " Xin tôn sư đề cử giúp. "

Trần Tuấn tiên sinh sững sốt lập tức nâng học trò của mình dậy. " Con thân là nữ tử, không cần phải đi những nơi này, có tâm là được rồi."

Cơ Ninh lắc đầu. " Con biết người luôn tâm niệm tìm được những học trò có tài mà thật tâm muốn làm quân y chữa trị cho những binh lính đã đổ máu để bảo vệ từng tấc đất, bảo vệ thanh cảnh yên bình cho muôn dân trăm họ, con chính là tự nguyện, tuyệt đối không hề hối hận."

Trần tiên sinh vỗ nhẹ lên vai nàng mỉm cười hiền từ. " Khá lắm, vì sư tự hào khi có học trò như con." Ông ngẫm nghĩ một lát rồi chậm rãi nói.

" Con là phận nữ tới quân doanh chắc chắn gặp nhiều thiệt thòi. Vì sư sẽ viết thư giới thiệu con với Lâm đại nguyên soái, ta nhờ ngài ấy chiếu cố tới con một chút."

Nàng lại tiếp tục lắc đầu. " Học trò xuất môn sau Ngô đại phu và Yến đại phu nên kinh nghiệm chưa nhiều sao dám đứng dưới trướng của đại nguyên soái Xích Diễm quân chứ, tôn sư đề cử con làm quân y trong nhánh Xích Vũ doanh là tốt rồi."

" Không được tuyệt đối không được, đình Mai Lĩnh là nơi khắc nghiệt như thế nào chứ, Mai Châu dù sao đãi ngộ cũng tốt hơn nhiều."

Cơ Ninh nhìn thẳng vào mắt ông, kiên định nói. " Chính vì nơi đây khắc nghiệt điều kiện kham khổ nên con càng phải đến." _ Nàng nắm lấy tay tôn sư " Trong lòng người càng mong binh lính nơi đây được điều trị cẩn thận hơn đúng không? Học trò cũng có mong ước như vậy, xin tôn sư thành toàn."

.....

Một tháng sau tại bản doanh Xích Vũ, đình Mai Lĩnh phía bắc cung.

" Chuyện Hồ tộc tạm thời như vậy đã còn tin gì khác không?" _ Lâm thiếu soái lên tiếng chấm dứt tranh luận.

" Triều đình đã gửi lương thực và quân phẩm vừa đến sáng nay , Lý quân trưởng đang kiểm kê số lượng sẽ sớm báo cáo. Bên bộ binh còn cấp thêm ba đại phu bổ sung vào quân y." _ Niếp Đạc đưa danh sách cho thiếu soái.

" Tốt, mọi người còn có vấn đề gì không?"

Niếp Đạc mở miệng định nói lại thôi nhưng thấy Lâm thiếu soái nhìn mình nghiêm nghị đành phải thật thà trình báo. " Trong số ba vị đại phu có một người là học trò của Trần Tuấn tiên sinh được ông ấy viết thư giới thiệu nhờ thiếu soái chiếu cố giùm." _ Lâm thiếu soái ghét nhất trong doanh trại có kẻ đi cửa sau, nhờ vả nâng đỡ thế nên hắn mới không định nói ra.

" Học trò của Trần Tuấn tiên sinh? Trước nay tiên sinh có bao giờ viết thư nhờ nâng đỡ bất cứ một học trò nào đâu?" _ Trần Mông Chí kinh ngạc hỏi.

" Đại phu này là học trò xuất môn trẻ nhất cũng là người tiên sinh tâm đắc nhất." _ Niếp Đạc hơi dừng lại một chút.

Mông Chí nhíu mày nói nhanh. " Cho dù vậy với phong thái của tiên sinh cũng không làm những chuyện đó".

Niếp Đạc thờ dãi nói nốt. " Vấn đề quan trọng nhất là đại phu này không phải là nam nhân nên mới cần được chiếu cố."

" Cái gì?" _ Mông Chí cả kinh. " Tại sao đại phu này lại là thái giám?"

" Đây là nữ đại phu." _ Vệ Tranh khinh bỉ lườm hắn.

Mọi người trong lều nhất thời xôn xao, là nữ đó, trong bản doanh Xích Vũ này chỉ có đúng một người này thôi, ngay đến người may vá quân trang cũng đổi thành nam nhân rồi.

Đại phu gọi thì sao? Nữ tử yếu đuối làm sao có thể chịu đựng được cuộc sống quân binh? Rắc rối lớn rồi đây.

" Thiếu soái, ngài định..." Niếp Đạc chần chừ hỏi. " Nhận hay là trả về ạ?" Thực ra quân y đang thiếu trầm trọng, một người là nữ chứ mười người đến là nữ cũng nên nhận, khuyết hụt mất một học trò giỏi của Trần Tuấn tiên sinh trong quân y thì thật đáng tiếc.

" Mọi người cũng mệt rồi, kết thúc ở đây, tất cả nghỉ ăn trưa đi, Niếp Đạc đưa vị..." _ Lâm thiếu soái nhìn vào bản báo cáo tìm tên của đại phu kia. " Là Ninh đại phu." _ Niếp Đạc nhanh chóng nói.

" Ừ, đưa Ninh đại phu tới gặp ta còn hai người kia người tự sắp xếp cho họ trước đi."

.....

Trong lều vải bạt vàng nâu đất của thiếu soái, hần một lần nữa gấp lại nằng.

"Chào thiếu soái, thảo dân là Ninh đại phu mới báo danh sáng nay."

Lâm Thủ trừng mắt nhìn nằng.

"Thảo dân là người mới đến không biết đã đắc tội với ngài chỗ nào?"

Giọng hần rét lạnh. "Người vào đây có mục đích gì? Đừng giả vờ giả vịt nữa ". Cơ Ninh đứng thẳng người lên thân nhiên nhìn vào mắt hần. "Thảo dân đến đây vì mục đích gì thì thiếu soái ngài là người rõ hơn ai hết. "

Lâm Thủ đứng dậy sai bước tới gần, vì hần rất cao mà nằng đứng cạnh chỉ tới ngang ngực nên không tránh khỏi phải ngược lên nhìn.

"Quả nhiên người là nội gián." Lâm Thủ nghiêm mặt gần từng chữ.

Cơ Ninh ngạc nhiên nói. "Ồ? nội gián gì? Thảo dân chỉ là một đại phu xung quân thông thường thôi. "

"Mục đích của thảo dân có ghi trong công văn, thiếu soái biết rõ trong đó ghi là xung quân làm quân y chứ không ghi xung quân làm nội gián mà."

Hần sầm mặt. "Lần trước người cố tình tiếp cận ta, đúng không? "

Cơ Ninh nhìn hần nở nụ cười. "Từ trước đến nay thiếu soái chưa từng rời khỏi bản doanh, thảo dân cũng không có bản lĩnh vượt qua lính canh vệ đề vào doanh trại, xin hỏi thảo dân làm sao mà tiếp cận được ngài. Hơn nữa, thần thái uy vũ của thiếu soái khiến người thường gặp một lần cũng không thể quên thì làm sao thảo dân lại dám quên mình đã từng gặp ngài được."

Lâm Thủ nhìn nằng hồi lâu rồi gọi Niếp Đặc phân phó. "Phó lĩnh Niếp Đặc, người báo lại bộ binh chỗ chúng ta không thu nhận Ninh đại phu, gửi trả người về. "

"Rõ, thưa thiếu soái." Niếp Đặc bản khoản sao khi dung thiếu soái lại không nể mặt Trần Tuân tiên sinh như vậy, nhưng quân lệnh như sơn hần không được hoài nghi bất cứ quyết định gì của thiếu soái. "Ninh đại phu, mời."

Nằng nở nụ cười thân nhiên. "Thiếu soái, ngài chắc chắn rồi chứ?"

"Ta chắc chắn." Hần bình tĩnh nói.

"Hy vọng ngài sẽ không phải hối hận vì đã lựa chọn từ bỏ thảo dân."

Cơ Ninh thoải mái rời đi. Lâm thiếu soái gửi công văn về bộ binh trình bày rõ Ninh đại phu thân thể quá yếu ớt không hợp với chế độ quân binh xin quyết định bãi nhiệm mọi chức vụ có thể có trong quân y. Với công văn này hần không tin cô ta còn có thể xung quân bất cứ quân doanh nào.

Bạn đang đọc truyện *Lang Gia Bang 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Khổ nhục kế

Kim Lăng, đế đô Đại Lương.

Xe ngựa đến trước cổng thành thì dừng lại, phu xe nhanh nhẹn xuất trình ngọc thể và giấy lưu hành có đóng dấu của Hà tri phủ. Gác lính xem xong cũng gật đầu cho qua còn tốt bụng nhắc nhở.

"Đã vào thành thì đừng có đi nhanh, nhiều phu xe tỉnh lẻ không biết luật mới đã bị tuần phủ giữ lại rồi đấy."

Phu xe gật đầu nói cảm ơn rồi đánh xe rời đi, Cơ Ninh vén rèm cửa sổ để ngắm cảnh sắc nơi xa hoa phú nhất Đại Lương cũng bình thường thôi. Từ khi đến thế giới này nằng đã hết mất niềm tin vào kiến trúc cổ đại rồi, người ta thường có câu phim ảnh và thực tế khác xa nhau.

Không có lầu son gác tía, không chằng hoa kết đèn, đường xá ở kinh thành cũng chỉ được lát đá ở những nhánh chính còn lại thì vẫn phải đi trên đường đất.

Xe cuối cùng cũng dừng trước Nghiêm phủ, nói là phủ thì hơi khoa trương, đây có lẽ chỉ được coi như một tiểu viện. Xe phu gõ cửa một lát sau mới có gia nô tới mở. "Trình quân gia mới về." Nằng hơi bất ngờ một chút vì xe phu được phái tới đón nằng lại là quân gia.

Quả thật nơi đây mới bằng một góc của An Dư cốc. Ba gian nhà tạo thành hình chữ U ở giữa là sân, miêng chữ U được khép kín bằng tường và cửa phủ chấm hết. Không có tây phòng đông phòng, không có sảnh chính sảnh phụ, khu nọ khu kia như các phủ quan trong truyền thuyết.

Cũng phải thôi, đám nho sĩ thi quan văn tiền đồ rộng mở, đám binh sĩ thi quan võ danh tiếng lẫy lừng nhưng chớ dại mà theo đám y sĩ. Chức quan y lớn nhất trong triều đình cũng chỉ là hàng ngũ phẩm thôi, dù có phấn đấu không ngừng trình độ sánh ngang hoa đà tái thế cũng không ngóc đầu lên được hàng tứ phẩm chứ đừng nói tới nhất nhị phẩm.

Ngự y trong thái y viện thì liên tục đổi người bởi vì sao? Đơn giản là chữa khỏi bệnh thì tốt, may mắn có thể được thưởng bạc, còn nếu xui xẻo dính phải bệnh nhân chi thần tiên mới cứu sống nổi thì còn phải xét thân phận bệnh nhân đã, bệnh nhân càng phú quý thì cái đầu ngự y cũng càng được chuyển nhà sớm. Đại loại như "Người mà không cứu được người này thì ta sẽ đem cả nhà người cùng hậu táng." Hay là "Hoàng thái hậu có mệnh hệ gì thì trẫm sẽ chém đầu toàn bộ ngự y trong thái y viện."

Chẳng trách sao phủ của Nghiêm thái y lại đơn sơ mộc mạc như vậy. Trình quản gia thu xếp cho nàng một phòng khách, cử thêm hai gia đình đứng gác mới yên tâm rời đi. Đợi đến giữa trưa thì Nghiêm thái y cuối cùng cũng hồi phủ.

Thấy nha hoàn mang trà tới nàng cẩn thận dùng hai tay dâng lên cho Nghiêm thái y.

"Đã làm phiền tới Nghiêm tiên sinh rồi."

Công văn trả người của thiếu soái Xích Vũ doanh khiến cho Trần Tuân tiên sinh rất tức giận. Bộ binh cũng khó xử, chiếu theo luật lệ lính xung quân bao gồm cả quân y nếu bị hàm tướng cấp tam phẩm trở lên đánh dấu không đạt chuẩn thì buộc phải xuất ngũ không được luân chuyển đến bất cứ quân doanh nào nữa.

Thường những người bị đánh dấu đều là binh lính bất tuân pháp kỷ mới bị trục xuất, lần đầu tiên bộ binh thấy có người bị đánh dấu chỉ bởi vì yếu. Sức khỏe liên quan đến rèn luyện, tuổi tác, bệnh tật, ... nếu chỉ vì binh lính ấy yếu nhất thời mà cấm người ta từ nay tới cuối đời không được xung quân thì thật vô lý.

Đương lúc đầu đầu nghĩ cách giải quyết thỏa đáng thì Nghiêm thái y biết chuyện đã tỏ ý muốn giúp. Nghiêm thái y chủ động sai người đi đón Ninh đại phu từ Xích Vũ doanh đưa về kinh thành bồi dưỡng sau này bổ sung vào thái y viện. Ninh đại phu thoải mái đồng ý nên phía Trần tiên sinh cũng người giận.

Nghiêm Thái Chỉnh đánh giá học trò xuất sắc nhất của Trần tiên sinh. Cao chưa tới mét rưỡi, mặt non nớt, tóc tết bím, nhỏ người gầy yếu, được mỗi đôi mắt thông minh lanh lợi.

"Người là Ninh đại phu? Năm nay bao nhiêu tuổi rồi?"

Nghiêm thái y phất cả quản gia đi đón nàng nhưng vừa gặp mặt lại không hề khách khí, không định mời nàng ngồi, khi đánh giá nàng đầu mày hơi thu lộ ra vẻ coi thường.

Nàng không trả lời mà nở nụ cười nhàn nhạt nhìn ra bên ngoài, những khóm kim ngân hoa trắng ngà nở rộ tỏa hương thơm ngọt ngào, hứng thú nói. "Tiểu viện của Nghiêm tiên sinh có nhiều loại hoa đẹp lại tỏa hương thơm ngát, chắc tiên sinh phải bỏ nhiều công chăm sóc lắm."

Nghiêm Thái Chỉnh trong lòng khinh bỉ, đúng là loại trẻ con.

"Có điều..." Nàng thu lại nụ cười, nhìn thẳng vào mắt Nghiêm thái y. "Người cùng lúc quá nhiều loại mùi trong thời gian dài sẽ làm giảm độ nhạy bén của khứu giác, là điều tối kỵ trong ngành y. Nếu tiên sinh vô ý quên mất thì tiểu bối có thể nhắc lại cho ngài nhớ."

Nghiêm thái y ánh mắt sắc bén nhìn nàng. "Người..."

"Tiểu bối có lòng tốt nhắc nhở Nghiêm tiên sinh vì tại đám hoa này mà khứu giác của ngài không phát hiện ra xung quanh đây có mùi thảo dược rất lạ." Nói rồi nhắm mắt lại, từ từ hít vào một hơi sâu.

"A, mùi cam thảo, huân y dễ nhận ra nhất." _ Miệng nhếch lên một nụ cười nhạt. "Xích thực, bối mẫu, can kỳ. Chà chà, mấy vị thuốc này bây giờ hiếm đấy bên ngoài không có bán đâu, tìm trong dược khố thái y viện thì may ra còn chút đỉnh."

A... mùi này sao giống cây địa chi chỉ có ở Tây Vực thế nhỉ? Mấy thảo dược này đặt cạnh nhau khiến tiểu bối nghĩ tới một bài thuốc thất truyền đã lâu."

Nàng mở mắt ra nhìn thẳng vào mắt Nghiêm thái y nở nụ cười nói. "Chỉ tiếc là thiếu cỏ uất trần, không thì ngài đã có trong tay một lọ nhiễu tơ hồng thất truyền rồi."

Ánh mắt lóe lên sát khí, Nghiêm Thái Chỉnh ra hiệu cho sát thủ hiện thân.

Nàng cũng chẳng may để ý thân nhiên nói tiếp.

"May cho ngài là tôn sư có một nhánh nhưng tôn sư quý nhánh thảo dược ấy lắm, ngài có muốn tiểu bối nghĩ cách lấy giúp không?" _ Nói rồi lấy hai tay áp lên má nở nụ cười đáng yêu. "Chỉ bằng ngài bắt trộm tiểu bối đổi lấy cỏ uất trần, tôn sư yêu quý tiểu bối nhất nên chắc sẽ không vì một nhánh cỏ khô mà bỏ rơi tiểu bối đâu. Ngài xem như vậy đã ổn thỏa chưa?"

Nghiêm Thái Chỉnh nhấp một ngụm trà. "Người quả thật đã khiến cho ta phải kinh ngạc, nói đi mục đích của người là gì?"

Trong phòng có năm cao áo đen bịt kín mặt, Nghiêm thái y không còn đáng vẻ thông dong nụ cười phúc hậu như ngày thường mà lộ bản chất thật mực nát thối rửa của mình. "Không nói thật thì ta sẽ bẻ gãy tay ngươi."

"A, như vậy thì đau lắm, tiểu bối không chịu nổi đâu." Nói xong day day huyết thái dương. "Nhưng mà tiểu bối lo Nghiêm tiên sinh ngài không còn đủ sức khỏe đến bẻ cọng rau còn không nổi chứ đừng nói tới bẻ xương."

"Ngươi..." Thân thể Nghiêm Thái Chính đột nhiên tê liệt không động đậy được hần nghĩ ngay tới tách trà. "Trời nó lại cho ta." Ông ra lệnh cho đám sát thủ.

Nàng nở nụ cười vỗ vai tên sát thủ đứng gần "Xin lỗi Nghiêm tiên sinh nhé, đây đều là hảo ca ca của tiểu bối nên bọn họ không nỡ trời tiểu bối lại đâu."

"Muội đói quá, mấy huynh nhốt ông ta lại rồi cùng muội đi ăn đi."

Đình Mai Lĩnh, phía bắc cương.

Niép Đạc đến giờ vẫn còn nhiều thứ nghĩ mãi không thông. Hần ngưỡng mộ vị thiếu soái nổi danh khắp thiên hạ có tài dụng binh như thần, có thể giành chiến thắng trước thế địch đông hơn gấp mười lần.

Hần nhận định bản thân có hơi nhút nhát nhưng đã hạ quyết tâm phải đầu quân dưới trướng của vị thiếu soái trẻ tài ba này, tính đến nay cũng được gần nửa năm.

Hôm đó thất hoàng tử Cảnh Diễm vì việc công mà tới quân doanh, thiếu soái và thất hoàng tử từ nhỏ đã lớn lên bên nhau, thân như thủ túc. Hai người định bí mật ra ngoài uống rượu ôn lại chuyện xưa, vì thiếu soái coi trọng hắn nên muốn dẫn hắn tới nơi mà các huynh đệ vẫn thường tụ tập.

Vệ đại ca và Mông đại ca hôm đó có nhiệm vụ không ở doanh trại nên không đi được. Sau tối hôm đó thiếu soái chỉ sầm mặt không nói gì hắn cũng không dám hỏi thêm cho tới khi vị Ninh đại phu tới báo danh.

Thiếu soái sau khi trả Ninh đại phu về bộ binh có nói với hắn rằng, "Kẻ đặt bẫy thuốc mê trong rừng tối hôm đó chính là Ninh đại phu, người này quả thật có tài nhưng cũng rất đáng nghi, đã nghi thì không dụng đã dụng thì không nên nghi. Kẻ này không thể giữ lại."

Hắn thờ dãi tiếp tục phân phó binh lính vận chuyển quân lương vào kho, doanh trại vang lên tiếng trống triệu tập, tất cả dừng hết quân vụ nhanh chóng ra thao trường.

Lâm đại nguyên soái danh tiếng lẫy lừng đã tới Xích Vũ doanh.

Thiếu soái đi thị sát biên cương chưa về, phó soái Vệ Tranh ở lại báo cáo tình hình quân doanh. Chẳng ngờ một phó lĩnh nhỏ bé như hắn lại được kêu tới trình diện.

Việc Lâm đại nguyên soái hỏi liên quan đến vị Ninh đại phu kia.

...

"Thiếu soái đã về, đại nguyên soái đang ở đây đấy ạ." Vệ phó soái sốt ruột chờ sẵn ở cổng doanh trại.

"Đại nguyên soái đang có quân vụ ở Bắc Ái mà, sao đột nhiên lại tới Xích Vũ doanh." Lâm thiếu soái kinh ngạc nói.

Vệ Tranh hạ giọng nói nhỏ. "Đệ cũng không biết, hình như là việc tư nhưng ngài ấy đang tức giận lắm."

Lâm thiếu soái gật đầu cũng đoán ra được nguyên nhân.

Trong lều tướng, đại nguyên soái nghiêm khắc quát. "Quy xuống." Lâm Thủ ngoan ngoãn quỳ xuống.

"Tại sao bản tướng bắt thiếu soái quỳ?"

"Do mặt tướng lợi dụng chức quyền đánh dấu hồ sơ của Ninh đại phu." Lâm Thủ báo cáo như thể tổ tội người khác chứ không phải nói bản thân vậy.

"Tốt, một tội. Tối ngày 7/5 năm Chiêu Hòa thứ 43 thiếu soái đang ở đâu? Làm những gì?" Đại nguyên soái thấy con trai mình vẫn dám nhìn thẳng vào mắt ông vẫn chưa biết sai ở đâu đột nhiên cảm thấy bản thân cũng có trách nhiệm trong chuyện này.

Ông thờ dãi, thu lại vẻ nghiêm khắc nói.

"Con biết ai đã kéo mình lại khi đã đi nửa đường xuống địa ngục không?" _ Giờ không còn là chuyện của đại nguyên soái với thiếu soái mà là lời phụ thân đang hỏi nhi tử của mình.

Đột ngột đổi cách xưng hô khiến Lâm Thủ cảm thấy hơi bất ngờ nhưng cũng nhanh chóng nói. "Mạng này của nhi tử là do Trần tiên sinh cứu, nhi tử sẽ đền thỉnh tội với tiên sinh."

"Người con phải xin thỉnh tội là Ninh đại phu, đây mới thật sự là ân nhân cứu mạng con."

Một phần do ông dạy dỗ con quá nghiêm khắc, đưa nó xung quân từ năm 13 tuổi. Được ông khích lệ nó càng ngày càng liều mạng lập quân công, ông lấy đó làm tự hào cho đến tháng chạp năm ngoái.

Khi quân Đại Du kéo tới, nhi tử năm bắt thời cơ kiên quyết xin ông cho mình đánh trận này.

Phó soái Lâm Thủ dẫn một vạn quân tiên phong dụ mười vạn quân địch tiến vào thung lũng Hồ Lô rồi lấp đá chặn đường lui của quân địch, lợi dụng thông đạo bí mật của thung lũng này chia từng toán nhỏ đánh du kích, địch tìm thì quân ta nấp địch lơ là thì quân ta công.

Quân Đại Du hoảng loạn vì không thoát ra cũng không tìm được căn cứ của quân Đại Lương, lực lượng cứ thế dần tiêu hao.

Khi đã đến đường cùng quân Đại Du cũng phát hiện ra thông đạo bí mật, âm thầm phản công lại một lần nữa rơi vào bẫy của quân tiên phong do Lâm phó soái chỉ huy.

Nhưng thế địch đông gấp mười lần không phải chỉ dễ trang trí.

Trận quyết chiến đó đặt mốc son chói lọi lưu truyền sử xanh, thiếu niên anh hùng 17 tuổi thăng liền hai cấp lên chức thiếu soái tam phẩm.

Tuổi trẻ tài cao, không ít người nói đùa trước năm 20 tuổi Lâm thiếu soái sẽ lên tới chức võ tướng nhất phẩm nhưng nhi tử của ông còn mạng thì mới nói đã.

Trận đánh đó Lâm Thủ trúng một đao có tẩm độc hoa mạn đà của tướng địch. Độc này không nguy hiểm, chỉ là nó khiến cho miệng vết thương không khép lại được, máu xối xả không ngừng. Quân y và ngự y triều đình tức tốc phái tới đều không cách nào cầm máu được.

Khi đó nó chỉ còn nửa cái mạng, ông lập tức tìm đến vị đại danh y Trần Tuấn tiên sinh với một tia hy vọng.

Người cứu sống con trai ông không phải là Trần tiên sinh mà lại là học trò của ông ấy.

Một tiểu cô nương bị mù hai mắt mới có 14 tuổi.

.....

Cơ Ninh.

Chuyện xa xôi hơn thì không nhắc lại nữa chỉ nói về hôm ấy thôi. Cái này là ngoài ý muốn mà nàng không dự tính từ trước.

Nàng đang thất thần bên hồ sen thì gia nhân báo tôn sư gọi nàng qua. Nha hoàn đỡ nàng đi tới khu thánh phòng. Đây là nơi sư tôn dành để tiếp đón quý khách thực sự.

À, thì ra là một bệnh nhân có thân phận cao quý quen biết với tôn sư. Thị giác không còn nhưng xúc giác và khứu giác của nàng cực kỳ tinh nhạy.

"Vi sư đã khâu lại vết thương, bôi cao và sai người đi sắc thuốc giải độc nhưng người này mất máu quá nhiều giờ có uống thuốc cũng vô dụng, con xem còn chữa được không?"

Nàng bắt mạch, mạch rất yếu, máu không đủ. Suy nghĩ chốc lát rồi cũng kiên quyết gật đầu, khàn khàn giọng. "Còn cứu được."

....

Quá quen với cái lắc đầu của ngự y và thêm tiếng thờ dài của Trần tiên sinh khi nói "Đề lão phụ gọi người này tới đã xem sao." Nay bỗng nhiên có người nói rằng con trai ông vẫn còn cơ hội sống khiến ông phải đánh giá lại tiểu cô nương trước mặt này.

....

Nàng vội vàng nói. "A Nhi, về phòng mở chiếc hòm dưới gầm giường lấy ống dây có gắn kim, nhanh." _ Vì cổ họng nàng mới khỏi chưa lâu không thể nói nhiều nên che miệng ho khan.

"Con định làm gì?" _ Tôn sư vuốt lưng cho nàng hỏi.

"Khụ... truyền máu..."

"Dùng thuốc mê." _ Nàng khàn khàn ngăn gọn nói. Đại khái là để tránh việc bệnh nhân phục hồi có thể bất ngờ tỉnh lại động đậy khiến cho lực hút đổi chiều lại thành ra nàng hút máu người ta.

Trong đầu lâm nhảm tính toán nhớ lại về tốc độ truyền máu, lực hút, thời gian, lượng cc máu cần truyền, nàng phải nằm cao bao nhiêu so với người truyền....Ôi, dù nàng đã làm luận án tiến sĩ nghiên cứu về máu nhưng nhớ lại cũng thực nhức đầu.

Truyền khoảng 250ml thì cần 2 tiếng 45', cứ 30' phải xét nghiệm lượng huyết _ bạch cầu một lượt nhưng ở đây không có điều kiện hy vọng người này không quá kén chọn.

May mắn là nàng thuộc nhóm máu O nhưng nếu người này rơi vào tỷ lệ vài % máu hiếm thì cho bao nhiêu máu cũng vô dụng.

Dù biết tỷ lệ rủi ro cũng khá cao nhưng dù sao cũng là một mạng người, không thể không liều.

"Đúng một canh ba khác ...sau, tôn sư nhất định phải rút kim ra ...băng lại."

Lúc đó nàng kiệt sức chỉ sợ nếu lịm đi thì sẽ bị hút cạn máu nên không quên dặn dò.

"Nếu cần lấy máu cứ lấy máu của ta." _ Lâm đại nguyên soái nhìn tiểu cô nương này gầy yếu sợ không chịu được.

Nàng lắc đầu, lúc này cũng nghe ông ta gọi ' nhi tử ' nhưng tỷ lệ cùng nhóm máu giữa cha con cũng chỉ là 50% trong khi tỷ lệ nhóm máu O truyền cho nhóm khác lên tới 93% cơ. Làm sao mà giải thích rõ được với người cổ đại đây?

Quả nhiên là ngất thật, trước khi lịm đi nàng không khỏi nghĩ thầm.

Ông trời đừng bắt nàng phải đổ máu oan uổng.

... ..

.....

Bạn đang đọc truyện *Lang Gia Bang 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Nguy hiểm cận kề.

Đại nguyên soái Xích Diễm quân ra quyết định quân kỷ quân luật.

Lâm thiếu soái lợi dụng chức quyền, mượn việc công trả thù riêng khiến cho học trò xuất sắc của Trần Tuấn tiên sinh _ Ninh đại phu phải chịu oan ức.

Phạt bỏ giáp ba tháng, lương bổng một năm xung công quân, yêu cầu lập tức rời khỏi quân doanh.

Ấn ký quân doanh.

Lâm Thủ cười khổ cầm bản quân kỷ quân luật do chính tay phụ thân chấp bút, cười ngửa về kinh. Tới cổng thành thì bị lính gác giữ lại.

"Xuất trình ngọc thẻ với giấy vào thành thì mới được đi qua." _ Lính gác không hề khách khí nói.

Ngọc thẻ của hắn để ở phủ, giấy vào thành thì mới nghe lần đầu tiên. Lâm Thủ chau mày định bảo lính gác gọi vệ úy thì nghe tiếng.

"Đây là Lâm thiếu soái, các ngươi không được vô lễ."

Phu xe từ trong thành dừng ngựa gior ra loại ngọc thẻ đặc biệt có ấn ký hoàng thất, lính gác lập tức hiểu ra thân phận cao quý của người trong xe liền cung kính nhường đường cho Lâm Thủ.

"Mời công tử lên xe." _ Phu xe gọi người tới phân phó đưa ngựa của hắn về Lâm phủ trước.

Lâm Thủ dấm vào vai Cảnh Diễm cười nói. "Mới gặp cách đây không lâu mà sao huynh biến chất nhanh thế hả? Từ bao giờ thất hoàng tử ra đường phải kín đáo như khuê nữ gia môn thế này?"

Cảnh Diễm cũng đá lại hắn một cái. "Biết ngươi về kiểu gì cũng không vào được thành nên mới có ý ra đón, còn dám trêu ta."

"Trong thành có vụ gì náo nhiệt vậy, từ bao giờ ra vào phải có ngọc thẻ."

Đại khái là mỗi người dân ở Đại Lương đều được phép có ngọc thẻ xác định thân phận.

Trên ngọc thẻ có khắc tên và chức vụ nếu có sau đó lên tri phủ nơi mình đang sống xác nhận và đóng ấn ký, ngọc thẻ có ấn ký của kinh thành bao giờ cũng có tác dụng nhất.

Tất nhiên người chẳng có bối cảnh thân phận gì cũng chẳng mất công đi làm thẻ bởi vì ngọc thẻ này giờ ra hay không giờ cũng vậy cả thôi.

Cảnh Diễm thờ dài. "Vệ Quốc cử đoàn sứ sang Đại Lương, đang dừng ở biên giới Đại Du chỉ nay mai thôi là bước vào lãnh thổ nước ta."

Lâm Thủ siết chặt nắm tay lại nghe thấy Cảnh Diễm rầu rĩ nói tiếp. " Con đường từ biên giới Đại Du tới kinh thành đều đang thất chặt quản lý, trong kinh thành muốn ra vào phải có bồi phận rõ ràng mới được thông qua. Hoàng thượng đang lo lắng không yên mà có hoàng tử nào dám gây chuyện nữa thì..."

Lâm Thủ cũng gật đầu, thái tử còn chưa lập nên giờ chính là lúc dễ lấy lòng hoàng đế, thi nhau tìm ra cách đối phó Vệ Quốc để dâng lên, nên mới có mấy vụ giấy tờ, thẻ ngọc.

" Triều đình đã tra ra mục đích đi sứ lần này của Vệ Quốc chưa?"

" Chẳng cần tra xét bởi Vệ Quốc cố tình bày ra cho chúng ta thấy hết rồi. Dẫn đầu đoàn sứ là thái tử Diệp Viễn, phó sứ là tướng quân Hiên Viên Ngạo, đoàn tiết độ sứ đi cùng có Bình Vương Nghê Thượng, Tư Mã Chiêu Kỳ, Cao Dương Khánh Kiệt.... ý tứ quá rõ ràng."

Vệ Quốc là một nước lớn gần bằng Nam Yên và Đại Du cộng lại, Vệ Quốc muốn đi tới Đại Lương phải đi xuyên qua nước Đại Du nên đã lâu Vệ Quốc và Đại Lương không có liên quan gì đến nhau.

Một đoàn sứ mà cử cả thái tử, tướng quân, quan văn, quan võ danh gia vọng tộc ngoài việc phô trương thanh thế, uy hiếp cống nạp còn muốn so tài để hạ thấp đối phương.

" Bọn họ có thể vì Xích Diễm quân mà tới." _ Cảnh Diễm nhìn sang Lâm Thủ, uy danh của quân Xích Diễm càng ngày càng lớn nên Vệ Quốc muốn nhắc nhở quân ta phải thu liễm lại. " Hoặc là đến vì dòng dõi Lang Gia."

Lang Gia là dòng họ lâu đời nhất ở Vệ Quốc nhưng mấy năm trước không biết đắc tội gì với triều đình mà dẫn tới họa diệt tộc. Có một thế lực nào đó thổi phồng lên tin tức người dòng họ Lang Gia vẫn còn sống, đang ở Đại Lương.

Lâm Thủ dù không phục cũng phải thừa nhận. " Chỉ cần một người trong sứ đoàn cũng khiến cả triều đình Đại Lương ta dốc toàn lực ứng đối nay bọn họ xuất ra hàng loạt quân tướng hạng nhất chẳng phải có ý đồ gây khó dễ nước Đại Lương sao?"

Cảnh Diễm nhắm mắt dựa vào phía sau, hy vọng điều xấu nhất sẽ không xảy ra.

Gia nhân vui mừng chạy vào thông báo cho công chúa Nhạc Nhã và các quý công tử biết tin Lâm thế tử đã về phủ.

Đại nguyên soái bận quân vụ quanh năm suốt tháng nên cho đến nay Lâm gia chỉ có mỗi thế tử Lâm Thủ không có thêm nhi tử nào khác.

Phu quân và con trai đều ra chiến trường nên công chúa Nhạc Nhã ở luôn trong cung với thái hoàng thái hậu, Lâm phủ trông trải lạnh ngắt như tờ.

Biết hôm nay Lâm Thủ về kinh, không chỉ công chúa Nhạc Nhã mà còn cả đám quý công tử Cảnh Duệ, Tạ Bật, Dự Tân đều kéo tới Lâm phủ.

Công chúa Nhạc Nhã ăn mặc giản dị tươi cười bước tới ôm con trai.

" Về là tốt rồi, lâu lắm rồi mới thấy lão gia hòa kìa có chính kiến sáng suốt như thế. Vết thương của con vẫn chưa lành lần này thì được tỉnh dưỡng rồi. Không ngờ lão gia đột nhiên rộng rãi cho con nghỉ hẳn ba tháng. Thật tốt.

Công chúa và đại nguyên soái ở gần nhau như nước với lửa, cứ gần nhau là khẩu chiến.

" Lâm huynh khi nào rảnh kể chuyện quân binh cho bọn đệ nghe với nhé. Nhất là trận thung lũng Hồ Lô đình đám kia bọn đệ vẫn chưa được nghe huynh kể đâu." _ Ngôn Dự Tân là kẻ thích náo nhiệt, ông hoàng của buôn chuyện.

" Lâm ca ca nhất định phải giúp đệ kiểm tra kiểm pháp nhé. Danh tiếng võ công của ca ca ở kinh thành cực nổi luôn." _ Mẫu thân của Cảnh Duệ và Lâm Thủ đều là công chúa đương triều cho nên cũng được coi là họ hàng xa.

Tạ Bật cười. " Lâm ca ca biết bọn nhóc ở kinh thành thích chơi trò gì không?" _ Nói xong nháy mắt với Ngôn Dự Tân và Cảnh Duệ.

" Ta là quân giặc nham hiểm hung ác đây." _ Ngôn Dự Tân hất hàm xướng lớn.

" Có Lâm thiếu soái đệ nhất thiên hạ là ta thì các người cứ chờ chết đi. " _ Cảnh Duệ nghiêm mặt xuống tấn.

" Tới đây. " _ Bọn chúng vì muốn Lâm ca ca vui nên diễn trò cho huynh ấy xem.

Nói xong hai tên nhóc này không chiêu thức đâm đá loạn xạ ngẫu cả lên.

Công chúa Nhạc Nhã cười xua tay. " Thôi, hai tên nhóc này một ngày không đánh nhau thì ngứa ngáy tay chân sao?"

Không khí thật vui vẻ ấm áp, Lâm Thủ cảm thấy có gì đó chưa hợp lý nhưng thôi về nhà là để thoải mái, không đào sâu nghĩ thêm nữa.

Cửa Thiên An môn rộng lớn nhưng vắng vẻ, Lâm Thủ ngồi kiệu xanh tới cung Lạc Hi của thái hoàng thái hậu cũng không gặp qua vị đại nhân hay quý nhân nào, chỉ có cảnh vệ đi tuần và đám thái giám nô tỳ đi lo việc cho chủ nhân.

Vừa bước vào cửa Lâm Thủ đã nghe thấy tiếng cười nói bên trong.

" Tiểu Thủ tới đây à, mau lại đây ngồi chỗ này." _ Thái hoàng thái hậu đang ngồi giữa đám hậu bối cười kể chuyện.

" Thái nãi nãi, không chịu đâu. " _ Cảnh Ninh công chúa mới có 5 tuổi xị mặt ra nhìn Lâm Thủ rồi quay qua ôm đùi thái nãi nãi. " Không biết đâu, thái nãi nãi chỉ được kể chuyện cho mình con nghe thôi."

Công chúa Nhạc Nhã sau khi ăn cơm cùng con trai, đến tối lại vào cung ngủ với thái hoàng thái hậu nên có mặt ở đây cũng chẳng có gì lạ.

Nhưng còn thất hoàng tử tại sao mới sáng sớm đã chạy sang đây.

(Thất hoàng tử Cảnh Diễm hiện tại chưa được phong vương nên chưa có phủ riêng.)

Lâm Thủ ngồi chơi với thái nãi nãi hồi lâu mới rời đi, thất hoàng tử cũng xin phép ra về.

" Sao hôm nay rảnh rồi sang thăm thái nãi nãi thế." _ Lâm Thủ quay sang hỏi Cảnh Diễm.

" Đoán thế nào hôm nay đệ cũng vào thăm nãi nãi nên ta chờ sẵn."

Lâm Thủ đánh sang một quyền. " Biết ngay huynh không phải là đứa cháu hiếu thảo mà."

Cảnh Diễm tròn mắt giờ tay ra đỡ. " Người không ở đây làm sao biết ta có hay sang thăm nãi nãi không, chỉ giới ăn ốc nói mò." Vừa nói vừa phản chiêu.

Hai người đùa nhau một chút thấy loạn khiếu từ xa vội dừng quyền tránh sang một bên.

Lâm Thủ cảm khái. " Sứ giả Vệ Quốc mới đặt chân lên Đại Lương còn chưa tới kinh đô mà không khí cả hoàng cung lẫn trong thành đều u ám như này thật khiến người ta nhụt chí."

Lần này tới lượt Cảnh Diễm ra tay trước huyých vào vai Lâm Thủ. " Thôi đi nhé, đến cả tên tiểu tử nhà người cũng kêu nhụt chí thì Đại Lương lấy đâu ra người đối phó với Vệ Quốc."

Lâm Thủ cau mày quay lại cảm giác giống như hôm qua, bỗng có ý nghĩ xẹt qua làm hắn không khỏi toát mồ hôi lạnh.

Hắn khoác vai Cảnh Diễm nở nụ cười. " Đã lâu không về kinh đô, hôm nay huynh cùng đệ đi khắp chốn long phượng quần tụ này nào."

Hai người bọn hắn tới đệ nhất tửu lâu Thanh Nhất Quán.

Bên trong khách đã chật kín bàn, một bàn trong cùng nhất có nhân sĩ giang hồ dáng vóc vạm vỡ trên bàn có đao có lê vì thế nên ba ghế bên cạnh vẫn trống. Lâm Thủ kéo áo Cảnh Diễm đi tới bàn đó.

" Ờ? Để ta đặt phòng trên lầu hai cho thoáng." _ Cảnh Diễm giữ tay hắn lại.

" Náo nhiệt thế này mới vui, đi thôi."

Lâm Thủ bước tới ngo ý ngồi cùng, nhân sĩ giang hồ kia thoải mái đồng ý vội lấy đao trên bàn gác cạnh tường cho rộng chỗ.

" Lát nữa ở đây có đoàn hát đến biểu diễn đấy. " _ Nhân sĩ giang hồ hào hứng nói.

Tửu lâu này rất náo nhiệt vì cũng có nhiều bàn phải ngồi ghép nên mọi người lời hết chuyện trên trời dưới biển nói.

Cảnh Diễm quay sang nói nhỏ với Lâm Thủ. " Sướng nhé, bây giờ đệ đã là vị anh hùng dân tộc đi, đến đâu cũng có người tán dương."

Hắn chỉ nhàn nhàn cười.

Có đoàn hát lên biểu diễn, diễn liền một lúc ba vở khiến mọi người trong tửu lâu vỗ tay ầm ỹ tán thưởng khen hay.

Lâm Thủ nghe gã nhân sĩ giang hồ phía đối diện lăm bắm thì giật cả mình. " Xin hỏi các hạ vừa nói gì vậy? Có thể nhắc lại được không?"

Gã kia thoải mái nói. " À, ta vừa bảo tiếc vì hôm nay không có vở kịch " Dừng sĩ tay không tóm trọn trăm tên cướp" thôi, vở kịch ấy mới sáng tác nhưng nổi tiếng lắm, ta chưa có dịp nghe."

Lâm Thủ nghi hoặc quay sang hỏi Cảnh Diễm. " Nổi tiếng như vậy huynh xem chưa?"

" Xem rồi." _ Nhìn Lâm Thủ cười cười. " Còn kịch bản thế nào thì ta nghĩ chắc đệ biết rồi."

....

Lâm phủ.

Cảnh Diễm cả giận đập mạnh xuống bàn. " Thủ đoạn của bọn chúng thật hèn hạ."

Thuộc hạ của thất hoàng tử chỉ cần bí mật điều tra vài gánh hát trong kinh thành đã phát hiện ra. Đúng như Lâm Thủ suy đoán, trận đánh ở thung lũng Hồ Lô có người viết thành kịch rồi đưa bạc để các gánh hát biểu diễn.

Đám trẻ trong thành thường hay chơi trò Lâm thiếu soái giết giặc, ai dạy chứ?

Quán trà lâu, từ lâu rồi phòng chiến tích lấy một địch một trăm của Lâm thiếu soái lên.

Tất cả những thứ ấy chứng tỏ có kẻ đang muốn đưa hắn lên đầu sóng ngọn gió.

" Kinh thành đã soát ngọc thể mà bọn chúng vẫn có thể cài vào cả đồng người, ta lại không phát giác ra, thật có lỗi với đệ. " _ Cảnh Diễm hơi ngượng ngùng, hắn ở kinh đô lâu như vậy không hay biết mà Lâm Thủ vừa về một hôm đã đoán ra ngay.

" Không việc gì? May là phát giác kịp để tìm đối sách, nếu không đệ làm xấu mặt Đại Lương rồi." _ Lâm Thủ cười nhạt tự giễu.

" Đệ nói gì vậy, đệ thực sự trí dũng vô song mà." _ Cảnh Diễm vội nói.

" Sự thật ra sao thì huynh cũng biết mà." Trận đánh thung lũng Hồ Lô chính là đánh cược tìm đường sống trong chỗ chết.

Trước đó quân Xích Diễm vừa đẩy lùi quân Nguyên Mông, mọi người còn chưa kịp lại sức quân Đại Du đã kéo sang dò xét, quân Nam Yên cũng nhìn tình hình mà ủ mưu.

Đại nguyên soái phán đoán quân Xích Diễm dốc toàn lực chắc chắn cũng đẩy lui được Đại Du nhưng Nam Yên như hổ đói rình mồi thừa nước đục thả câu kéo quân sang thì Xích Diễm sức cùng lực cạn sẽ thua thiệt.

Lâm Thủ đã bàn bạc kỹ với đại nguyên soái về kế hoạch ' được ăn cả ngã về không.' tập trung toàn lực tạo tiếng nổ vang khiến các nước khác e dè tạm thời không dám tiến công.

Thung lũng Hồ Lô chính là con át chủ bài chưa lật của Xích Diễm quân. Đại nguyên soái có tầm nhìn chiến lược xa, ngài đã dự tính cả tương lai nên cho quân lính bí mật tạo ra thông đạo từ trước, bên trong thung lũng còn giấu vô số bẫy ngầm cũng khiến cho ta không đánh mà chúng tự tiêu hao.

Một vạn quân tiên phong kia chính là tinh anh trong tinh anh, là linh hồn của Xích Diễm, những dũng tướng giỏi nhất trong doanh quân.

Trận đánh đó hắn đã cắn chặt răng, điên cuồng liều mạng tuyệt đối không cho phép thất bại, hủy hoại niềm tin của cả Xích Diễm.

Giai thoại chỉ một toán quân tiên phong bèo bọt do phó soái ngũ phẩm mới 17 tuổi chưa có kinh nghiệm dụng binh chỉ huy mà có thể một người địch trăm người, quả thật đã đủ tạo tiếng vang đánh tan ý định kế tiếp của Nam Yên và nhiều nước khác.

Ngay sau đó Lâm thiếu soái xin quân lệnh, mở thao trường Xích Vũ doanh trên đỉnh Mai Lĩnh, dốc hết sức rèn luyện tinh anh để bù vào chỗ khuyết trước khi các nước nhìn ra được sơ hở.

Trước mắt bày ra chỉ là Xích Diễm ngày càng lớn mạnh, mở rộng thao trường mà thôi.

Huynh thừa biết đệ chỉ giỏi mưu thôi chứ thực ra không phải dũng mãnh bậc nhất, đến nay Mông đại ca, Vệ đại ca cũng giỏi võ hơn đệ."

Cảnh Diễm cũng không tranh cãi nữa, lặng lẽ gật đầu.

" Bọn chúng cố tình khiến cho Đại Lương tung đệ lên tận mây xanh thì khi đệ rơi xuống Đại Lương sẽ càng nhụt chí, nên trận đánh đầu chúng sẽ khiêu chiến võ trước."

Cảnh Diễm một lần nữa gật đầu." Chúng chỉ cần nói.Ồ, sứ đoàn Vệ Quốc chúng ta đi tới đâu cũng thấy người ta cũng ca tụng Lâm thiếu soái tuổi trẻ tài cao dũng mãnh vô địch nhất Đại Lương, là chúng đã không phải khiêu chiến những cao thủ thực sự như đại nguyên soái, Mông tướng quân hay Kỳ vương điện hạ.

Triều đình không biết nội tình trận thung lũng Hồ Lô, tưởng đệ dũng mãnh vô địch sẽ đồng ý chấp nhận khiêu chiến."

Lâm Thủ cười khò. " Đại dũng sĩ của Vệ Quốc chỉ cần tổn chút sức đập bẹp đệ như một con gián ngay từ những chiêu thức đầu là xong. Vệ Quốc càng tăng bốc đệ lên cao thì uy danh của bọn chúng lại càng chói lọi."

" Bọn chúng quả thật thâm sâu khó lường hơn Đại Du và Nam Yên nhiều."

Lâm Thủ lạnh giọng. " Bấy của chúng đặt không phải chỉ có một có hai, chúng ta phải tìm cách dẹp hết bấy trước khi bọn chúng đến kinh đô."

Cảnh Diễm kiên định gật đầu." Chuyện này rất quan trọng chỉ sợ với sức lực hai huynh đệ mình không gánh hết được, phải tìm thêm người giúp."

Hai thiếu niên một bầu nhiệt huyết sục sôi giờ cũng phải âm thầm thở dài lo lắng.

Chương 5: PHÁO ĂN MÃ, MỘT QUÁN ĐỔI MỘT QUÂN (Hạ)

Xe ngựa dừng trước Nghiêm phủ, Lâm Thủ đi tới gõ cửa đứng chờ. Lâm Thủ hơi bất ngờ khi người ra mở cửa lại là Cơ Ninh.

"Muội chờ huynh đã lâu, vào đi." Cơ Ninh nhìn Lâm Thủ mỉm cười rồi đi trước dẫn đường vào phòng khách. Lâm Thủ vẫn thấy ái ngại không biết nên mở lời tạ tội từ đâu.

Nàng nhìn hần thân nhiên nói luôn trọng tâm vấn đề. "Huynh đang đi tìm bầy ngà mà Vệ quốc đặt?"

Lâm Thủ giật mình sững sốt. "Sao muội biết?"

Cơ Ninh nháy mắt đầy vẻ tinh nghịch. "Cái gì trên đời này muội cũng biết hết." Lâm Thủ lắc đầu nói. "Đừng đùa nữa, đây là việc nghiêm túc đấy."

Nàng thu lại nụ cười, lạnh giọng. "Muội nói rồi, cái gì trên đời này muội cũng biết hết, đây cũng là lời nghiêm túc."

"Để có thể xin cho huynh ba tháng bố giáp muội đã phải tốn biết bao mồ hôi công sức, lại đổ thêm 250ml máu nữa đấy, đã thấy muội vất vả vì huynh chưa nào?"

Lâm Thủ nhất thời chưa kịp hiểu gì đã nghe Cơ Ninh nói tiếp.

"Đầu tiên là giả vờ thân bí để huynh nghi hoặc rồi đuổi muội ra khỏi quân doanh. Đại nguyên soái chính trực công bằng nếu như đổi người phạm quân luật là binh lính khác thì phạt bố giáp nửa tháng là cùng nhưng vì huynh là con trai ngài nên phải phạt nặng gấp đôi một tháng. Cộng thêm việc muội là ân nhân của huynh mà lại bị đối xử bất công nên tội nghiệt của huynh chồng chất cuối cùng lên thành bố giáp ba tháng."

Nói một hơi dài xong rồi lại lắc đầu xua tay. "Ày, đừng hiểu nhầm gì nhé, việc cho máu là thật lòng đấy, lúc ấy muội bị mù nên không biết bệnh nhân lại là huynh đâu."

Sắc mặt Lâm Thủ không tốt, lạnh lùng nói. "Muội cảm thấy đem ta và đại nguyên soái ra làm trò chơi là chứng tỏ mình thông minh hiệp nghĩa à? Ta đã nói muốn nghỉ ngơi ba tháng à? Quân vụ trong Xích Diễm nhiều vô số mà ta lại phí thời gian ở đây, cáo từ." _ Nói xong hần đứng lên rào bước đi ra.

"Huynh nói muội khổ sở tính kế vất vả là để vui đùa à? Kẻ thù nguy hiểm thực sự sắp tới kinh đô Đại Lương, nếu huynh thích về quân doanh thì về đi." _ Cơ Ninh lạnh lùng trầm giọng.

Lâm Thủ bất ngờ sững lại.

"Huynh là tướng chuyên dụng mưu lại biết võ công, kẻ thù lần này xảo trá quỷ quyệt, một mình muội không thể tự chống lại hết được." _ Cơ Ninh thở dài bất lực.

Thì ra mọi chuyện là như vậy. Cô nương này tính kế để hần có thể thuận lợi xuất doanh mà không bị ai nghi hoặc, kịp thời về đây đánh trận chiến cân não với Vệ Quốc.

Những nút thắt được gỡ ra nhưng vẫn còn một vấn đề cực kỳ quan trọng. "Tại sao muội có thể thông minh mưu trí như vậy? Khai thật đi, 15 tuổi hay 150 tuổi."

"Nếu huynh thường tiếp xúc với những con cáo thành tinh như muội thì kiểu gì sau này cũng tu luyện trở thành kỳ lân." _ Nàng làm động tác bấm độ giả vờ tính toán.

"Cái con quái vật hai sừng mà không phải dê không phải rồng kia á? Xin muội đấy, huynh không muốn biến thành kỳ lân đâu." _ Hần vỗ vai Cơ Ninh lắc đầu ảo não cười.

"Ha ha, muội tin kiểu gì cũng có ngày huynh thích hóa thân thành kỳ lân thôi." _ Nàng cũng vỗ vai Lâm Thủ nhìn vào mắt hần kiên định nói. "Sau này cùng nhau cố gắng."

Lâm Thủ siết nhẹ bàn tay trên vai Cơ Ninh kiên định nói. "Cùng nhau cố gắng."

"Nào ngồi xuống đi, chúng ta quay lại chính sự nhé." _ Nàng bảo Lâm Thủ ngồi xuống nói tiếp.

Lâm Thủ nghiêm túc hỏi. "Muội đã tìm ra được những bí mật gì rồi."

Cơ Ninh lắc đầu nở nụ cười tươi. "Chuyện rõ ràng bày ngay trước mắt thế mà huynh không nhận ra, dâng trà bái muội là tôn sư đi rồi muội chỉ

cho."

Quả thật tiểu cô nương trước mắt hẳn quá thông minh và lợi hại. Lần đầu tiên hẳn gặp được người mưu sĩ thâm sâu như thế. Lâm Thù hẳn có tôn tiếu cô nương ít tuổi hơn mình làm sư phụ cũng không thấy mất mặt. "Được, huynh nhất định bái muội làm tôn sư của mình, đợi một lát." _ Nói rồi đứng lên pha trà.

Đây là lần thứ hai Lâm Thù định bước ra ngoài bỗng khựng lại, cau mày quay đầu lại nhìn Cơ Ninh.

"Cũng không tồi, cuối cùng cũng nhận ra, vẫn còn chấp nhận được." _ Cơ Ninh tỳ tay lên bàn, chống cằm nhìn Lâm Thù, ánh mắt có ý cười.

Lâm Thù thờ dãi biết trình độ của mình còn kém xa. Hẳn đoán ra được cũng là do Cơ Ninh gợi ý. Trà. Tại sao không có ly trà để dâng lên bái sư mà hẳn lại định đi pha? Tại không có gia nô dâng trà lên cho khách uống.

Người ra mở cửa mời hẳn vào phủ là Cơ Ninh, từ đầu đến giờ cũng chưa nhìn thấy bất cứ một gia nhân nào.

"Chuyện chính sự quan trọng nhưng huynh nhất định phải bái muội làm sư phụ của mình mới được, chờ huynh đi pha trà về rồi nói tiếp." _ Lâm Thù vẫy tay bước ra cửa. Cơ Ninh đã gợi ý đến vậy mà hẳn còn không phát giác ra điều gì thì thực xấu hổ.

"Thiện phòng ở ngay phía đối diện đây." _ Nàng tốt bụng chỉ đường cho hẳn.

Một lát sau, Lâm Thù hai tay dâng ly trà chậm rãi đi vào.

Trên đĩa lót trắng sứ đặt ly trà màu xanh ngọc bích, nắp có vân chìm. Cơ Ninh gật đầu.

"Có con mắt tinh tế đấy, trong nhà Nghiêm Thái Trinh muội cũng thấy chén này đơn giản nhưng đẹp nhất."

Lâm Thù mỉm cười. "Muội mở ra đi."

Cơ Ninh hít một hơi sâu. "Tâm sen, kỳ tử, đẳng sâm, bột sen mỗi thứ nửa chỉ, long nhãn khô 5 quả, ô mai 3 quả, chè xanh, cỏ ngọt mỗi thứ một chỉ. Trà bát vị tinh, muội không ngờ huynh vừa nhớ cách pha vừa đo đếm phân lượng. Xem ra huynh rất coi trọng việc bái sư lần này."

"Huynh còn bất ngờ hơn là muội không cần mở ra cũng biết rõ có gì biết được cả phân lượng từng thứ nữa. Bái phục muội thật, mở ra uống thử đi."

Nàng nở nụ cười thích thú nói. "Đợi nửa khắc long nhãn khô nở ra, bát trà mới ngọt và thơm được."

"Có điều muội chọn đệ tử phải xem người đó có tư chất không mới được."

Lâm Thù nở nụ cười đắc ý. "Biết thế nào muội cũng ra đề nên huynh học bài trước rồi mới ra đây nhé." Nói xong đưa tay vuốt cằm về ngẫm nghĩ.

"Lúc vào thiện phòng pha trà thấy tủ thuốc trong nhà Nghiêm thái y khá đẹp nhìn thử và phát hiện mình có thể phân biệt hầu hết các vị thuốc trong này mặc dù không rành lắm về y dược. Ừm, đây toàn là mấy loại thảo dược thông thường nhất, nhưng tủ thuốc của một thái y trong cung mà chỉ như vậy có phải là ít kỳ thảo quá hay không? Đáp án là ông ấy giấu giếm một tủ thuốc thứ hai để cất chứa những thảo dược quý, còn việc ông ấy che giấu cái gì thì huynh chịu."

Cơ Ninh vỗ tay cười. "Có mắt quan sát, có kiến thức, đầu óc nhạy bén. Quan trọng là biết võ công có thể bảo vệ cho sư phụ thân thể gầy yếu này." _ Nói xong mở nắp ra uống nhấp ngụm.

"Đồ đệ bái kiến tôn sư." _ Nói rồi hơi khom lưng cúi đầu.

"Muội không có tài cán làm sư phụ huynh đâu nhưng chúng ta là đồng minh, ngồi xuống cùng chia sẻ kinh nghiệm nhé."

"Bát trà huynh mang tới muội dùng mũi cũng chỉ biết được bốn nguyên liệu trong đó còn lại đều là những thứ không mùi nhưng trà để bái sư _ bát vị tinh phù hợp nhất từ đó suy ra các vị còn lại. "

"Còn định lượng từng loại với đầu óc thông minh của huynh sẽ không nhớ sai nên muội sẽ không đoán nhầm, còn nếu huynh nhớ sai...thì xem như muội nhìn nhầm người rồi."

Chỉ dùng chút kẻ nhỏ mà huynh bái muội làm sư phụ có thấy tức không?"

Lâm Thù chỉ cười trừ. "Dù không phải thần tiên gì nhưng muội chắc chắn tâm tư sâu xa hơn huynh, có gì mà tức."

Nàng nhẹ gật đầu. "Vậy huynh nên nhớ vô trung sinh hữu (biến không có thành có) mình nói dối cũng phải bắt kẻ khác tin đó là thật dù chuyện vô lý đến đâu đi chăng nữa."

Đôi phó với bọn cầm thú kia phải thực sự nghiêm túc, Cơ Ninh nói thẳng luôn. "Nghiêm Thái Chính là gián điệp của Vệ Quốc, ông ta đang điều chế nhiều tơ hồng. Đây là cái bẫy thứ hai."

Nghiêm Thái Chính giỏi che giấu nên nàng chẳng nghĩ thấy cái gì hết, vì biết kế hoạch của lão nên dễ dàng nói ra tên các loại thảo dược mà thôi. Để ông

ta trốn thoát bên Vệ Quốc sẽ hay tin Đại Lương có cao thủ thần dược, bọn chúng không liều mình sử dụng thảo dược trong bẫy nữa.

Loại sát thủ ẩn mình_Bẫy thảo dược_khó dò, khó nắm bắt giờ đã bị loại bỏ, chỉ còn dò tâm

Dò tâm chính là thứ mà nàng thạo nhất, nhất quyết không để thua bọn chúng.

....

Trà lâu hoa.

Cảnh Diễm nhìn đi nhìn lại vẫn không giống một mưu sĩ tài trí như Lâm Thủ kê. Đôi mắt to tròn long lanh, gương mặt nhỏ nhắn đáng yêu.

Cơ Ninh không để tâm tới ánh mắt dò xét của Cảnh Diễm từ từ nói. "Chúng ta bắt đầu đi tìm cái bẫy thứ ba." _ Cơ Ninh chống tay lên cằm. "Kinh thành là chốn phượng long quần trụ anh hào, mưu sĩ đồ đầy về đây đúng không?"

Lâm Thủ với Cảnh Diễm gật đầu.

"Mà đám lão quan trong triều cũng không phải lũ bất tài vô dụng."

Cảnh Diễm ghen hờn, có kiểu khen như vậy sao?

Nàng nhìn ra cửa sổ. "Viết hán ca kịch biểu diễn ở các tửu lâu trà, lầu lớn, bọn trẻ con chơi trò Lâm thiếu soái bắt giặc âm ỉ khắp đường phố, nếu cả Đại Lương ta không một ai tìm ra âm mưu tâng bốc Lâm huynh của bọn chúng thì dân Đại Lương quá..."

Cơ Ninh thấy Cảnh Diễm trừng mắt cũng không nói hết câu nữa.

Cảnh Diễm phản bác. "Có Lâm đệ nhận ra ngay..."

"Ừm, vậy chính Lâm huynh đã đẩy Đại Lương vào thế thảm thương hơn." _ Cơ Ninh gật đầu nói.

Cảnh Diễm thấy nàng ta giễu cợt Đại Lương này giờ đã ôm một bụng tức, nay nàng ta còn dám sỉ nhục người huynh đệ thân nhất của hân liền đập tay xuống bàn đứng dậy" Ngươi..."

Lâm Thủ vội kéo áo Cảnh Diễm. "Từ từ nghe muội ấy nói hết đã."

Cảnh Diễm nể mặt Lâm Thủ hừ lạnh một tiếng rồi ngồi xuống.

Cơ Ninh nhìn thẳng vào mắt Cảnh Diễm. "Xin hỏi thất hoàng tử để phá bẫy thứ nhất ngài định sẽ làm gì?"

Liếc sang một cái khinh bỉ rồi nói. "Tất nhiên là gọi Lâm đoại nguyên soái hoặc Kỳ vương, đây mới là đại dũng sĩ thực sự của Đại Lương, có bọn họ ở kinh thành chưa chắc Vệ Quốc chiếm được ưu thế." _ Cảnh Diễm cao hứng lộ vẻ tự hào.

Cơ Ninh nhìn ra bầu trời, thấy mây xám cuộn cuộn gió lốc thổi từng cơn, Đại Lương sắp nổi lên giông bão, nhỏ giọng nói. "Bọn chúng biết không chiếm thế thượng phong trước Kỳ vương hay Đại nguyên soái khi khiêu chiến tại kinh thành nên đâu định chờ đến lúc đó."

Sắc mặt của Lâm Thủ tái xám như tro tàn tím lất áo Cảnh Diễm trừng mắt hỏi. "Huynh đã dâng sớ chưa."

Cảnh Diễm không hiểu gì nhưng cũng lập tức nói. "Huynh chưa kịp viết sớ nhưng buổi chiều sáng nay Tà tướng quân* đã cho ý kiến chỉ dựa vào mình đệ thì sợ không chu toàn, gọi đại nguyên soái và Kỳ vương cùng về kinh như vậy Đại Lương mới không thua thiệt."

Gân xanh trên trán nổi lên, đầu Lâm Thủ như muốn nổ tung. "Hoàng thượng chuẩn tấu chưa."

Bộ dạng bây giờ của Lâm Thủ làm Cảnh Diễm lắp bắp. "Chuẩn tấu rồi. Có chuyện gì vậy?"

Lâm Thủ buông áo Cảnh Diễm ra quỳ sụp xuống nên gương mặt thất thần hoảng hốt rồi bật dậy nhanh chóng chạy đi. Trước khi đi còn quay đầu lại thấy Cơ Ninh không nhìn mình mà đang tựa đầu yên lặng nhìn ra cửa sổ.

"Lâm Thủ..." _ Cảnh Diễm đuổi theo tới cửa thì Lâm Thủ đã cưỡi ngựa chạy đi, hân gấp quay lại chỗ cũ không nhận được quát to. "Nói đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Cơ Ninh không quay lại nhìn hân, nàng vẫn tựa đầu vào cửa sổ chờ khi mưa tới.

"Dương đông kích tây."

"Dụ rắn ra khỏi hang."

"Huynh nhớ kỹ rồi chứ."

Cơ Ninh nhẹ giọng thì thầm không biết là muốn nói cho thất hoàng tử phía sau kia nghe hay là cái bóng đen trên lưng ngựa đang chìm vào cơn gió lốc cát bụi mịt mờ.

Một hạt... hai hạt... rồi vô số hạt thi nhau rơi xuống khiến kinh thành chìm vào cơn mưa trắng xóa, phía xa xa chớp lóe ngang trời hóa thành tiếng sấm rền kinh hãi.

Pháo ăn mã, một quân đổi một quân.

Xin lỗi...

Lâm đại tướng quân...

Bạn đang đọc truyện *Lang Gia Bang 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.